

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/38/2014
Identifikačné číslo spisu:	1011201106
Dátum vydania rozhodnutia:	29.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jarmila Urbancová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1011201106.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Petry Příbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: TTB, s.r.o., IČO: 36 637 076, Skuteckého 17, Banská Bystrica, zastúpený: JUDr. Ing. Michal Ševčík, advokát, ul. ČSA 13, Banská Bystrica, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Námestie slobody 6, Bratislava, za účasti účastníka správneho konania: Fakultná nemocnica s poliklinikou F. D. Roosevelta Banská Bystrica, IČO: 00 165 549, Námestie L. Svobodu 1, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2011/2930/V-57-3 z 8. apríla 2011, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/88/11-22 z 4. decembra 2013, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/88/11-22 z 4. decembra m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil žalobou napadnuté rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie niekdajšieho Krajského stavebného úradu v Banskej Bystrici (ďalej aj ako „KSÚ“) č. KSÚBB-2010-791/1312-2:OŠSS, St zo 4. novembra 2010, ktorým KSÚ v konaní mimo odvolania podľa § 65 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) zrušil rozhodnutie stavebného úradu mesta Banská Bystrica (ďalej len „stavebný úrad“) č. OVZ 108669/2009,7841/2010/ME z 28. apríla 2010 o povolení dočasnej stavby „Predajné stánky areál Fakultnej nemocnice s poliklinikou F.D. Roosevelta“ z dôvodu porušenia § 3 ods. 1 a § 46 správneho poriadku, § 58 ods. 2 a § 60 ods. 2 písm. b/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“) v znení neskorších predpisov a § 13 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe majetku štátu“).

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovaný v mimo odvolacom konaní nesprávne vyhodnotil potrebu ochrany právnej istoty jednotlivca, stability právnych vzťahov založených právoplatným rozhodnutím orgánu verejnej správy a predvídateľnosti rozhodovania štátnych orgánov, ktoré sú základom právneho štátu.

Krajský súd z administratívneho spisu žalovaného zistil, že na základe právoplatného rozhodnutia stavebného úradu mesta Banská Bystrica č. OVZ 108669/2009, 7841/2010/ME z 28. apríla 2010, ktorým bola povolená dočasná stavba „Predajné stánky areál Fakultnej nemocnice s poliklinikou F.D. Roosevelta“ pre stavebníka - žalobcu, konal žalobca v dobrej viere, že má právoplatne povolenú stavbu s parametrami vyplývajúcimi z projektovej dokumentácie, ktorú schválil stavebný úrad, pričom stavebné povolenie bolo vydané za priamej účasti na konaní a s výslovným súhlasom pribratého účastníka, ktorý neskôr mimoodvolacie konanie inicioval. Krajský súd bol toho názoru, že dôsledky vyplývajúce zo zmeny postoja pribratého účastníka k záväzkovému vzťahu by nemali byť žalobcovi na ujmu a najmä nie v mimo odvolacom konaní, v ktorom zákon výslovne ukladá správnomu orgánu dbať na to, aby boli dobromyseľne nadobudnuté práva čo najmenej dotknuté.

Za rozporné s vyššie uvedeným princípom považoval krajský súd zrušenie pôvodného stavebného povolenia v mimoodvolacom konaní z dôvodu, že žalobcu k výstavbe oprávňovala nájomná zmluva uzavretá s pribratým účastníkom, ktorej predmetom bol pozemok o rozlohe 150 m², čo nesúhlasilo s rozlohou 176,26 m², na ktorej bola stavba stavebným úradom povolená. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na list žalobcu zo 14. októbra 2010, v ktorom sa uvádza, že projektová dokumentácia k povoľovanej stavbe bola doplnená o požiadavky Útvaru hlavného architekta mesta Banská Bystrica a RÚVZ Banská Bystrica a v dôsledku toho došlo k zväčšeniu pôdorysnej plochy, pričom tieto zmeny zobral stavebný úrad i pribratý účastník na vedomie. Z uvedeného listu zároveň krajskému súdu vyplynulo, že žalobca upravil pôdorysnú plochu na 150 m², teda faktický stav zodpovedá oprávneniu žalobcu vyplývajúcemu z nájomnej zmluvy.

Krajský súd sa stotožnil s námietkou žalobcu, že správny orgán tým, že v mimo odvolacom konaní posudzoval platnosť nájomnej zmluvy na pozemky pod dočasnou stavbou a určil ju za neplatnú, prekročil svoju právomoc, pretože išlo o občianskoprávnu námietku, ktorú je oprávnený vyriešiť jedine súd.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný namietajúc, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym právnym záverom (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP) a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietá, alternatívne zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný v dôvodoch svojho odvolania uviedol že, stavebný úrad v predmetnom konaní zásadným spôsobom porušil ust. § 3 ods. 1, ako aj § 32 správneho poriadku, keď vydal stavebné povolenie bez toho, aby žalobca ako stavebník jednoznačným spôsobom preukázal v danom prípade iné právo k pozemku podľa § 139 ods. 1 stavebného zákona. Samotnú účasť pribratého účastníka v konaní nemožno podľa žalovaného považovať za relevantný podklad pre rozhodnutie o povolení stavby.

Pre upresnenie veci dodal, že žalobca preukázal iné právo k pozemku o výmere 150 m² nájomnou zmluvou, pričom podľa stavebného povolenia bola pôdorysná plocha zastavanej plochy 175,26 m² a aj pôdorysné usporiadanie povoľovanej stavby bolo v rozpore so situačným náčrtom tvoriacim neoddeliteľnú súčasť nájomnej zmluvy. Potom, čo žalobca odstránil časť zrealizovanej stavby, sa zastavaná plocha podľa vyjadrenia pribratého účastníka a ním predloženého situačného náčrtu zmenšila na 159 m² a nie 150 m², ako uvádzal žalobca. Zároveň poukázal na to, že stavebné povolenie bolo vydané aj v rozpore s účelom využitia podľa nájomnej zmluvy, na základe čoho majú podľa žalovaného uvedené rozpory za následok zmatečnosť celého stavebného povolenia.

Žalovaný mal za to, že z textu napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by bol vyslovil názor na platnosť nájomnej zmluvy; v rozhodnutí len konštatoval, že nájomná zmluva nebola relevantne právnym podkladom, z ktorého vyplýva právo uskutočniť predmetnú stavbu na danom pozemku.

Dodal, že pri zvažovaní ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv, nadobudnutých vydaním stavebného povolenia, dospeli správne orgány oboch stupňov k záveru, že ochrana vlastníckych práv, chránených v čl. 20 Ústavy SR má prednosť pred dobromyseľne nadobudnutými právami, chránenými nižším právnym predpisom, t.j. správnym poriadkom a stavebným zákonom. Dôkazom toho, že žalobca si bol plne vedomý rozporov medzi vydaným právoplatným stavebným povolením a platnou nájomnou zmluvou je podľa žalovaného skutočnosť, že žalobca dobrovoľne odstránil časť zrealizovanej stavby.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení z 30. apríla 2014 na odvolanie žalovaného namietal, že doručené odvolanie nemožno považovať za spôsobilý právny úkon, pretože odvolanie nie je podpísané štatutárom žalovaného, ktorým je minister a v jeho neprítomnosti štátny tajomník. Vzhľadom na to, že odvolanie je podpísané inou osobou, nemožno podľa žalobcu naň prihliadať a z týchto dôvodov ho navrhol podľa § 218 OSP odmietnuť.

V prípade, že sa najvyšší súd nestotožní s vyššie uvedeným právnym názorom, žiadal, aby napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil; zároveň si uplatnil náhratu trov odvolacieho konania.

Opätovne poukázal na to, že žalovaný sa zaoberal platnosťou právneho vzťahu - odstúpením od zmluvy pribratého účastníka z 22. júna 2009, pričom vedľajší účastník konania mal možnosť záväzný súhlas odvolať alebo ho namietat', čo sa však do rozhodnutia stavebného úradu nestalo, a tento účastník ani nepodal odvolanie.

Vytýkal správnym orgánom, že neaplikovali v rozhodnutiach ust. § 65 ods. 2 správneho poriadku, čím porušili zásadu, že správny orgán pri zrušení alebo zmene rozhodnutia dbá na to, aby práva nadobudnuté dobromyseľne boli čo najmenej dotknuté.

Ďalej uviedol, že skutočnosť ohľadne zastavania nejakej plochy je otázka skutková, ktorá však nebola nijako zisťovaná, pretože nebolo vo veci ani miestne zisťovanie, ani štátny stavebný dohľad, neprihliadlo sa na realizáciu stavby, t.j. správny orgán rozhodol tzv. „od stola“, bez potrebných podkladov pre rozhodnutie.

Vedľajší účastník konania sa vo svojom vyjadrení z 24. apríla 2014 stotožnil s dôvodmi odvolania žalovaného v plnom rozsahu a pre doplnenie uviedol, že zákon o správe majetku štátu, ktorý je ako norma verejného práva charakteristický kogentnými ustanoveniami upravuje povinnosť správcu majetku štátu užívať majetok štátu na plnenie svojich úloh v rámci predmetu svojej činnosti alebo v súvislosti s ním, nakladať s ním podľa tohto zákona, udržiavať ho v riadnom stave a predovšetkým využívať všetky právne prostriedky na jeho ochranu, čo znamená aj povinnosť dosiahnuť návratu nezákonného stavu aj v mimoodvolacom konaní, pokiaľ k náprave nedošlo skôr.

Pokiaľ ide o dobromyseľne nadobudnuté práva, uviedol, že v zmysle predmetného stavebného povolenia by žalobca nadobudol práva bez právneho titulu, nakoľko Zmluva o nájme pozemku č. POZ 438/2007 (ďalej len „zmluva o nájme“) oprávňovala žalobcu na užívanie pozemku o výmere 150 m². Napriek odstráneniu časti stavby je podľa meraní vedľajšieho účastníka zastavaný pozemok o výmere 159,82 m². Ďalej uviedol, že v zmysle prílohy k nájomnej zmluve mal mať prenajatý pozemok tvar obdĺžnika so starnami 50 x 3 m², avšak žalobcom zriadená stavba má nerovnomerný tvar s dĺžkou stavby 45,17 m a šírkou 6,17 m, čo je v rozpore s nájomnou zmluvou. Uviedol, že rozloha, ako aj tvar predmetnej stavby bráni správcovi majetku v riadnom užívaní okolitých častí pozemku a predovšetkým sťažuje prístup pacientom, ako aj zamestnancom do priestorov vedľajšieho účastníka konania a podstatne znižuje možnosť údržby. Uvedené podľa vedľajšieho účastníka konania popiera dobromyseľnosť žalobcu, keďže

si musel byť vedomý, že vydané stavebné povolenie bolo v rozpore so zmluvou o nájme.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa ustanovenia § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 65 ods. 1 správneho poriadku rozhodnutie, ktoré je právoplatné, môže z vlastného alebo iného podnetu preskúmať správny orgán najbližšie vyššieho stupňa nadriadený správnomu orgánu, ktorý toto rozhodnutie vydal (§ 58), ak ide o rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, jeho vedúci na základe návrhu ním ustavenej osobitnej komisie (§ 61 ods. 2).

Podľa § 65 ods. 2 správneho poriadku správny orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia ho zruší alebo zmení, ak bolo vydané v rozpore so zákonom, všeobecne záväzným právnym predpisom alebo

všeobecne záväzným nariadením. Pri zrušení alebo zmene rozhodnutia dbá na to, aby práva nadobudnuté dobromyseľne boli čo najmenej dotknuté.

Podľa § 65 ods. 3 správneho poriadku pri preskúmaní rozhodnutia vychádza správny orgán z právneho stavu a skutkových okolností v čase vydania rozhodnutia. Nemôže preto zrušiť alebo zmeniť rozhodnutie, ak sa po jeho vydaní dodatočne zmenili rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých pôvodné rozhodnutie vychádzalo.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 2011/2930/V-57-3 zo dňa 08.04.2011, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Banskej Bystrici č. KSÚBB-2010-791/1312-2:OŠSS, St z 4. novembra 2010, ktorým stavebný úrad rozhodol o zrušení stavebného povolenia z 28. apríla 2010 podľa § 65 ods. 2 správneho poriadku z dôvodu porušenia § 3 ods. 1 a § 46 správneho poriadku, § 58 ods. 2 a § 60 ods. 2 písm. b/ stavebného zákona a § 13 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu.

Najvyšší súd považoval za potrebné zdôrazniť, že inštitút mimo odvolacieho konania upravený v správnom poriadku predstavuje ďalší mimoriadny opravný prostriedok. Na rozdiel napr. od obnovy konania jeho účelom je odstrániť právne pochybenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti s povahou tohto mimoriadneho opravného prostriedku upriamuje pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Sž/31/2002, v ktorom sa konštatuje, že „... Zmysel správneho konania a dôležitosť dodržania procedurálnych pravidiel, ktoré tvoria jeho súčasť, je daná predmetom konania. Teda správne konanie - procedúra výlučne sleduje, aby bola zaistená správna aplikácia hmotného práva, aby rozhodnutie vo veci, ktorým sa zakladajú, menia alebo zrušujú konkrétne práva a povinnosti, bolo v súlade s hmotným právom. Zrušenie alebo zmena právoplatných rozhodnutí na základe mimoriadnych opravných prostriedkov (aj preskúmaním podľa § 65 ods. 2 zákona č 71/1967 Zb. správneho poriadku) takto prichádza do úvahy len za situácie, ak sa v konaní (o mimoriadnom opravnom prostriedku) preukáže, že rozhodnutie je v rozpore s hmotným právom. Teda inštitút mimoriadnych opravných prostriedkov pri rešpektovaní stability práv priznaných právoplatným rozhodnutím nie je určený na odstraňovanie procesných väd a nedostatkov, ktoré nemalo vplyv na zákonnosť rozhodnutia z hľadiska hmotného práva. Či je právoplatné rozhodnutie v rozpore s hmotným právom, musí byť zistené nepochybným spôsobom pred jeho zrušením. To predstavuje potrebu objasniť všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie veci, t.j. zabezpečiť potrebné skutkové zistenia a tiež stanoviská účastníkov k týmto zisteniam, ako aj orgánu, ktorý preskúmané rozhodnutie vydal. Tento proces nemožno zrušením rozhodnutia posunúť do pôvodného konania a ž tam zisťovať, či skutočne došlo alebo nedošlo k porušeniu zákona, a ak áno, či verejný záujem prevyšuje nad záujmom dobromyseľne nadobudnutých práv účastníka (prípadne § 65 ods. 3 správneho poriadku).“

Z obsahu pripojeného administratívneho a súdneho spisu mal najvyšší súd preukázané, že rozhodnutím č. OVZ 108669/2009, 7841/2010/ME z 28. apríla 2010 bola stavebným úradom mesta Banská Bystrica povolená dočasná stavba „Predajné stánky areál Fakultnej nemocnice s poliklinikou F.D. Roosevelta“ pre stavebníka - žalobcu.

Krajskému stavebnému úradu v Banskej Bystrici bol 13. júla 2010 doručený podnet príbratého účastníka na preskúmanie uvedeného rozhodnutia v mimoodvolacom konaní. Príbratý účastník svoju žiadosť odôvodnil tým, že povolená stavba sa nachádza na pozemku v správe príbratého účastníka patriacom Slovenskej republike, pričom stavbu na pozemku vo vlastníctve štátu je možné zriadiť len v taxatívne vymedzených prípadoch, čo v tomto prípade splnené nebolo. Žalobcu k výstavbe oprávňovala nájomná zmluva s príbratým účastníkom, ktorej predmetom bol pozemok o rozlohe 150 m², čo je v rozpore s rozlohou 176,26 m², na ktorej bola stavba stavebným úradom povolená. Takýto postup bol v rozpore s § 13a ods. 1 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov a § 58 ods. 2 stavebného zákona.

Krajský stavebný úrad v Banskej Bystrici rozhodnutím č. KSÚBB-2010-791/1312-2:OŠSS,Sp zo 4.

novembra 2010 rozhodol o zrušení stavebného povolenia č. OVZ 108669/2009,7841/2010/ME z 28. apríla 2010 o povolení dočasnej stavby „Predajné stánky areál Fakultnej nemocnice s poliklinikou F. D. Roosevelta podľa § 65 ods. 2 správneho poriadku z dôvodu porušenia § 3 ods. 1 a § 46 správneho poriadku, § 58 ods. 2 a § 60 ods. 2 písm. b/ stavebného zákona a § 13 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 2011/2930/V-57-3 z 8. apríla 2011 tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie KSÚ potvrdil.

Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia v zhode s právnym názorom KSÚ konštatoval také závažné porušenie zákona v konaní a rozhodnutí stavebného úradu, ktoré odôvodňuje jeho zrušenie v konaní mimo odvolania. Zdôraznil, že všeobecný záujem na dodržaní zákonnosti v danom prípade prevažuje nad právami nadobudnutými dobromyseľne. Stavebný úrad v rozpore so zákonom, najmä ust. § 3 ods. 4 a § 32 správneho poriadku a ust. § 58 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 1 stavebného zákona v spojení s § 13 a § 13a zákona č. 278/1993 Z.z. povolil stavbu na pozemku, ku ktorému stavebník nepreukázal vlastnícke alebo iné právo, ktoré by ho jednoznačne oprávňovalo uskutočniť na ňom predmetnú stavbu. V súlade s ust. § 13a ods. 1 zákona o správe majetku štátu, zriadiť stavbu na pozemku vo vlastníctve štátu je možné len v taxatívne vymedzených prípadoch, čo v prípade dočasnej stavby predajných stánkov v areáli FNsP nebolo splnené. Napriek vyjadreniu správcu majetku štátu v liste č. OP 18/SRKS 10 z 19. januára 2010, v ktorom k stavebnému konaniu uviedol kladné stanoviská k prideleniu parkovacích miest, využívania odpadového hospodárstva a prístupu pre zásobovanie predajných stánkov a nevyslovenia námietky nesúladi s § 13 a 13a zákona č. 278/1993 Z.z., bol stavebný úrad v zmysle § 32 správneho poriadku povinný posúdiť doklady predložené stavebníkom do konania a zistiť, že ani predložená zmluva o nájme pozemku, ani citované vyjadrenie nespĺňajú podmienky § 58 ods. 2 a § 139 ods. 1 stavebného zákona, keďže z nich nevyplýva oprávnenie stavebníka uskutočniť stavbu v takej podobe, akú stavebník predložil v projektovej dokumentácii do konania stavebného úradu. Stavebník nepreukázal v konaní relevantné vlastnícke alebo iné práva k pozemku, preto stavebný úrad bol povinný podľa § 60 ods. 1 stavebného zákona vyzvať stavebníka, aby žiadosť v primeranej lehote doplnil a v prípade nesplnenia výzvy mal stavebné konanie zastaviť podľa § 60 ods. 2 písm. b/ stavebného zákona. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia stavebného úradu bolo podľa žalovaného v danom prípade podstatné, že k nájomnej zmluve bola dohodnutá výmera pre umiestnenie predajných stánkov 150 m², ale stavebný úrad povolil stavbu so zastavanou plochou 175,26 m², tj. v takom rozsahu, ku ktorému stavebník (žalobca) nemal oprávnenie.

Z administratívneho spisu ďalej vyplýva, že žalobca bol oprávnený užívať predmetný pozemok na základe zmluvy o nájme pozemku, ktorej predmetom je nájom pozemku o rozlohe 150 m² pred budovou polikliniky v rámci areálu pribratého účastníka na parc.č. 2590/5 zapísaného na LV č. XXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, k.ú. W. W.. Ďalej sa v administratívnom spise nachádza list pribratého účastníka z 22. júla 2009 pod č. OP 178/SRKS 09 adresovaný žalobcovi, v ktorom udeľuje záväzné súhlasné stanovisko s umiestnením a výstavbou predajných stánkov v areáli pribratého účastníka, k umiestneniu 9 samostatných parkovacích priestorov na parcele č. 2590/5. V administratívnom spise sa tiež nachádza list pribratého účastníka adresovaný žalobcovi 19. januára 2010 pod č. OP 18/SR KS 10 označený ako vyjadrenie k požiadavkám stavebného úradu, kde pribratý účastník uvádza, že žalobcovi ako nájomcovi na základe vyššie uvedenej zmluvy o nájme bude pridelených 6 parkovacích miest v areáli pribratého účastníka, ďalej bude mať povolené využívať odpadové hospodárstvo pribratého účastníka pre účely predajných stánkov a zásobovanie bude možné cez vchod a cez hlavnú vrátnicu, ako to popisuje zmluva o nájme pozemku.

Najvyšší súd mal z administratívneho spisu jednoznačne preukázané, že stavebný úrad pri vydaní stavebného povolenia č. OVZ 108669/2009,7841/2010/ME z 28. apríla 2010 postupoval v správnom konaní v rozpore s ust. § 32 správneho poriadku, keď nezistil presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si neobstaral potrebné podklady pre rozhodnutie. Rozsah povoľovanej dočasnej stavby, t.j. výmera pozemku pre umiestnenie predajných stánkov, bol v zjavnom rozpore vo vzťahu k preukázanému rozsahu práva žalobcu k predmetnému pozemku v zmysle predloženej nájomnej zmluvy, čím došlo k závažnému porušeniu zákona zo strany správneho orgánu. Žalobca bol oprávnený na

užívanie pozemku v zmysle nájomnej zmluvy o výmere 150 m², pričom stavebné povolenie pre umiestnenie povoľovanej stavby určovalo zastavanú plochu pozemku o rozlohe rozlohou 176,26 m². Rozpor s hmotným právom ako dôvod zrušenia rozhodnutia podľa § 65 ods. 2 správneho poriadku bol jednoznačne daný, nakoľko právoplatným stavebným povolením bolo neoprávnene zasahnuté do vlastníckych práv iného subjektu garantovaných zákonnými ustanoveniami, ako aj Ústavou Slovenskej republiky.

Je potrebné tiež uviesť, že v prípade stavby povolenej predmetným stavebným povolením nebola splnená žiadna z taxatívne uvedených podmienok ust. § 13a ods. 1 zákona č. 278/1993 Z.z., ktoré upravujú nakladanie s majetkom štátu, ktorým je areál Fakultnej nemocnice s poliklinikou F. D. Rooswelta, kde bola stavba realizovaná. Z uvedeného vyplýva rozpor stavebného povolenia s ust. § 13a ods. 1 zákona č. 278/1993 Z.z.

Uvedené rozhodnutie nie je možné odôvodňovať dobromyseľnosťou žalobcu v ňom nadobudnuté práva nad rámec ich titulu, t.j. nájomnej zmluvy, a preto je v tomto prípade neaplikovateľným ust. § 65 ods. 2 správneho poriadku, ktoré ukladá správnenému orgánu, aby pri zrušení rozhodnutia mimo odvolacieho konania dbal na to, aby práva nadobudnuté dobromyseľne boli čo najmenej dotknuté. Tomu, že si bol žalobca vedomý nezákonnosti tohto rozhodnutia nasvedčuje aj jeho konanie, keď odstránil časť realizovanej stavby.

Prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný postupoval správne keď v konaní podľa § 65 a nasl. správneho poriadku nezákonné rozhodnutie stavebného úradu zrušil.

Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného majú všetky formálne a obsahové náležitosti, sú náležité a podrobne odôvodnené, pričom žalovaný sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, vznesenými v odvolaní. Z hore uvedených dôvodov považoval najvyšší súd za správny aj jeho právny záver a preto podľa jeho názoru neboli podmienky na zrušenie rozhodnutia žalovaného z tohto dôvodu a v spojení s ním aj rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa.

Vzhľadom na to, že ani námietky žalobcu uvedené v jeho vyjadrení k odvolaniu žalovaného neboli z dôvodu ich právnej nepodstatnosti spôsobilé spochybniť zákonnosť rozhodnutia žalovaného za daných okolností Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu v súlade s ustanovením § 220 OSP zmenil a žalobu pre jej nedôvodnosť v zmysle § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Pretože žalobca bol v konaní neúspešný, súd mu náhradu trov konania podľa § 250k OSP nepriznal.

Pre úplnosť si najvyšší súd k námietke žalobcu vo vyjadrení k odvolaniu, ktorou namietal, že na doručené odvolanie žalovaného nemožno prihladať z dôvodu, že nie je podpísané štatutárom žalovaného, ktorým je minister a v jeho neprítomnosti štátny tajomník, dovolil dať do pozornosti ust. § 5 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, ktorý v rámci úpravy organizačnej štruktúry ministerstiev odkazuje na organizačný poriadok vydávaný príslušným ministrom. V zmysle článku 9 ods. 2 Organizačného poriadku Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky generálny riaditeľ sekcie zastupuje ministerstvo navonok a koná v jeho mene vo veciach patriacich do pôsobnosti ním riadených útvarov alebo na základe poverenia ministra, príslušného štátneho tajomníka alebo vedúceho služobného úradu. Nakoľko bolo predmetné odvolanie podpísané generálnou riaditeľkou Sekcie legislatívnej a právnej ministerstva, nemožno nijakým spôsobom namietat nedostatok kompetencie pre tento úkon a tým ani jeho právne účinky v prejednávanej veci v zmysle ustanovení OSP.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.